

[Ole Espersen]

der i høj grad var behov for en sådan regulering, men det skulle altså bero på internationale forhandlinger.

Derfor vil jeg spørge den konservative ordfører, der har sagt dette gentagne gange, hvilke initiativer man så har taget for at sørge for en regulering af disse våbentransporter – eller kort sagt forbud mod våbentransporter til internationale organisationer, som kunne formodes at drive den form for virksomhed, som jeg har nævnt. Hvilke initiativer har man taget fra De Konservatives side? Jeg kan naturligvis også stille spørgsmålet til regeringen.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Det er ganske rigtigt, hvad hr. Ole Espersen siger, at jeg og andre har sagt, at hvis der skal være særlige regler på dette område – og det kan måske være hensigtsmæssigt ud fra forskellige betragtninger – så skal det ikke være Danmark, der isoleret indfører dem. Det skal ses i en større sammenhæng: EF og helst FN, således at det bliver regler eller restriktioner, der gælder for alle landes skibe, i hvert fald dem, vi konkurrerer med. Det hjælper jo ikke meget, at Danmark isoleret vedtager et forbud, hvis der så er svenske, vesttyske, engelske eller andre skibe, der sejler med de varer, vi godt vil forhindre der bliver sejlet med: narkotika og våben. Derfor har jeg plæderet for det.

Nøjagtig hvad udenrigsministeren har gjort, ved jeg ikke, men det vil jeg da godt spørge udenrigsministeren om, eventuelt i fællesskab med hr. Ole Espersen. Jeg ved det ikke, jeg kan ikke svare på stående fod, men ideen er stadig væk god.

Leif Hermann (SF):

Det er jo en gammel kending, som Folketinget i dag behandler for tredje gang, selv om den ikke helt ser ud, som den har gjort før. Dels er det nu også muligt for bistandsklienter at nægte at deltage i våbenproduktion. Hvor stor praktisk betydning, som hr. Ole Espersen nævnte det, det så end har, kan man nok sætte spørgsmålstegn ved. Og dels er den formelle adgang, som var opretholdt med det sidste lovforslag til at eksportere i bredere forstand, fjernet igen, således at vi nu kun har den justitsministerielle praksis for tilladelserne, som man har haft hele tiden, og det må vi så holde skarpt øje med.

Man kunne godt have ønsket sig, når nu det var en gammel kending, som der alligevel skulle lilles lidt ved i sømmene, at ministeren havde kigget lidt på, hvordan verden forandrer sig. Tiden går jo ikke sin vante gang, heldigvis, tiden har fundet på at gå sin uvante gang. Derfor trækker man dels på smilebåndet, og dels bliver man lidt rystet, når man kan læse i ministerens fremsættelsestale og for den sags skyld også i lovforslagets bemærkninger, at et tiltagende internationalt samarbejde i NATO-regi, herunder mellem europæiske NATO-lande, om udvikling og produktion af krigsmateriel taler for, at man åbner mulighed for, at udenlandsk kapital i begrænset omfang kan indgå som ansvarlig kapital i en virksomhed, der producerer krigsmateriel. Når man læser det, er det, som om det er et udsagn fra en verden, der ikke eksisterer mere til justitsministerens umådelige beklagelse.

Jeg kan ikke rigtig tro, det er rigtigt. Jeg kan ikke rigtig tro, at justitsministeren – og heller ikke Det Radikale Venstre, som er medlem af regeringen, og som vel har tiltrådt, at et forslag med det her indhold fremsættes – i fuld alvor kan sige, at nu er det vigtigt, at dansk krigsmaterielproduktion kommer ind i et samarbejde med udenlandske virksomheder. Er det virkelig justitsministerens bidrag til dansk industris fremmarch i et vækstorienteret indre marked? Det er ufatteligt, hvis det er tilfældet.

Det må da vel være gået op for justitsministeren, i det mindste efter valget i DDR – og der er næppe nogen tvivl om, hvilken vej vindretningen peger i de valg, der forestår i Ungarn og andre steder i Østeuropa – at det trusselsbillede, som ligger bag det udsagn, er væk. Det ligger knust nede foran justitsministerens egne fødder, nede ved fodpanelet under væggen, hvor det har hængt i så mange år.

Ikke desto mindre synes justitsministeren stadig væk, at vi skal profitere af trusselsbilledet. Eller forestiller justitsministeren sig, at vi nu skal konkurrere på verdensmarkedet om at sælge våben til oprørsbevægelser og til kineserne eller albanerne, eller hvem det nu er, der ikke har forstået så forfærdelig meget af, hvordan verden ændrer sig? Eller er det til de narkotika-krigere, som hr. Ole Espersen nævnte, da han nævnte transportproblemet, at vi skal sælge våben, eller hvem er det, vi skal sælge våben til?